

Het komt een enkele keer voor dat al het pigment van een edelhert ontbreekt, het is dus een zeldzaamheid die op één hand te tellen is. Door het ontbreken van het pigment zien de ogen er lichtroze uit, zo ook de hoeven. Omdat de albino dieren vaak wat zwakker zijn, leven ze

meestal niet lang. Geschoten worden ze echter niet, ondanks dat ze een zeer duidelijk doelwit zijn: het brengt ongeluk als je een wit hert schiet.

Regelmatig volgen wij een stukje van een of ander GR-pad. Deze paden vormen een netwerk van langeafstandswandelpaden door Europa. De GR-paden zijn in beide richtingen met een wit-rood teken gemarkeerd.

Reeds in 1947 begon men in Frankrijk een net van lange afstandswandelpaden uit te bouwen, dat steunde op een uniforme bewegwijzering doorheen het hele land, nl. wit-rode tekens. In 1959 staken in Wallonië enkele enthousiaste wandelaars uit het Luikse de hoofden bij elkaar

om de GR 5 door te trekken over Belgisch grondgebied. Meteen was het startsein gegeven voor de heropbouw van een net van wandelpaden dat na de Tweede Wereldoorlog erg in verval was geraakt.

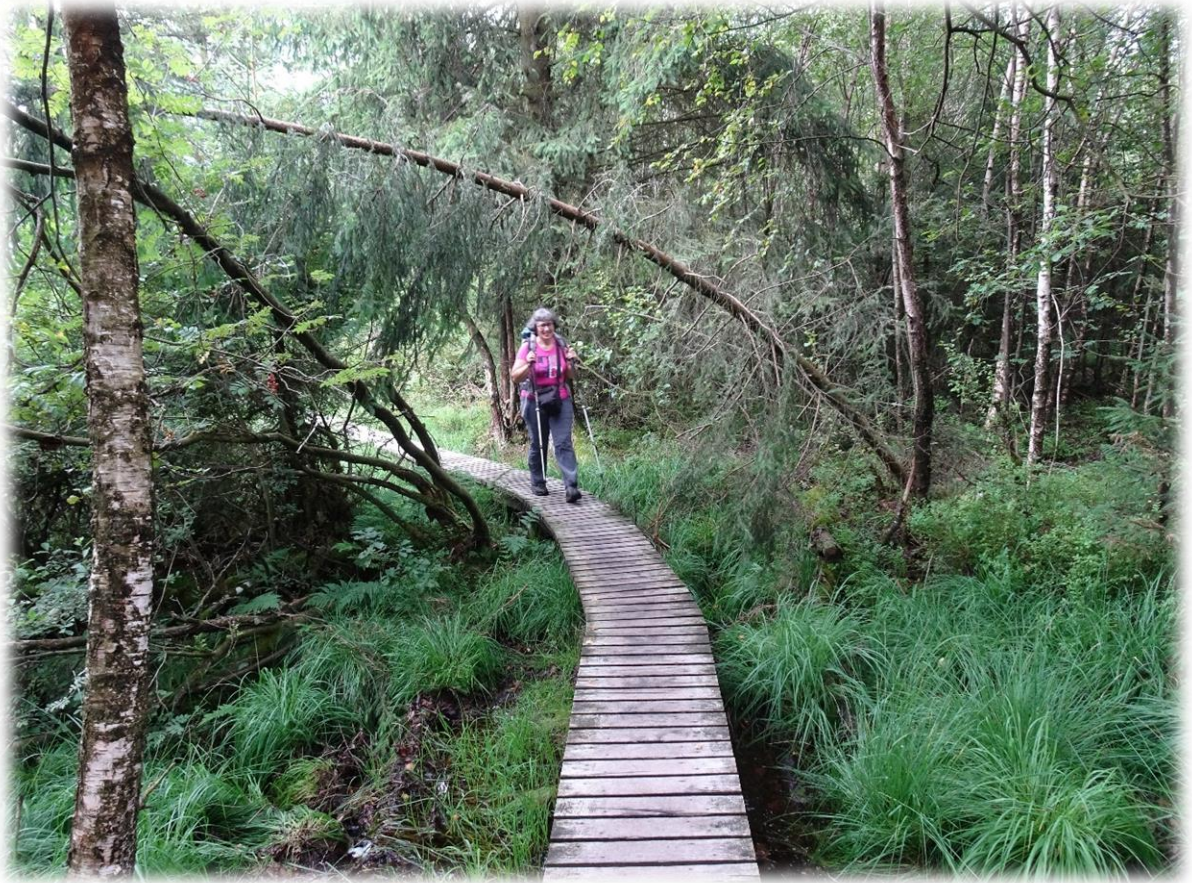

Wilde flox (Phlox), ook wel vlambloem genoemd treft men in veredelde vorm veel aan in tuinen. Het Oudgriekse woord phlox betekent vlam. Waarschijnlijk vanwege de vlammenrode kleur van sommige wilde soorten. Phloxbloemen zijn eetbaar. Ze smaken

zowel vers als versuikerd lekker en bovendien ruiken de bloemen heerlijk zoet aromatisch. Daarom worden ze meestal gebruikt als garnering bij zoete gerechten, desserts en ijs.

Op de Hoge Venen lijkt het wel of al het water in de riviertjes bruin ziet. Evenwel is dit niet zo. Het water is kraakhelder doch de bodem is bruin omdat deze veel turf bevat. Turf werd

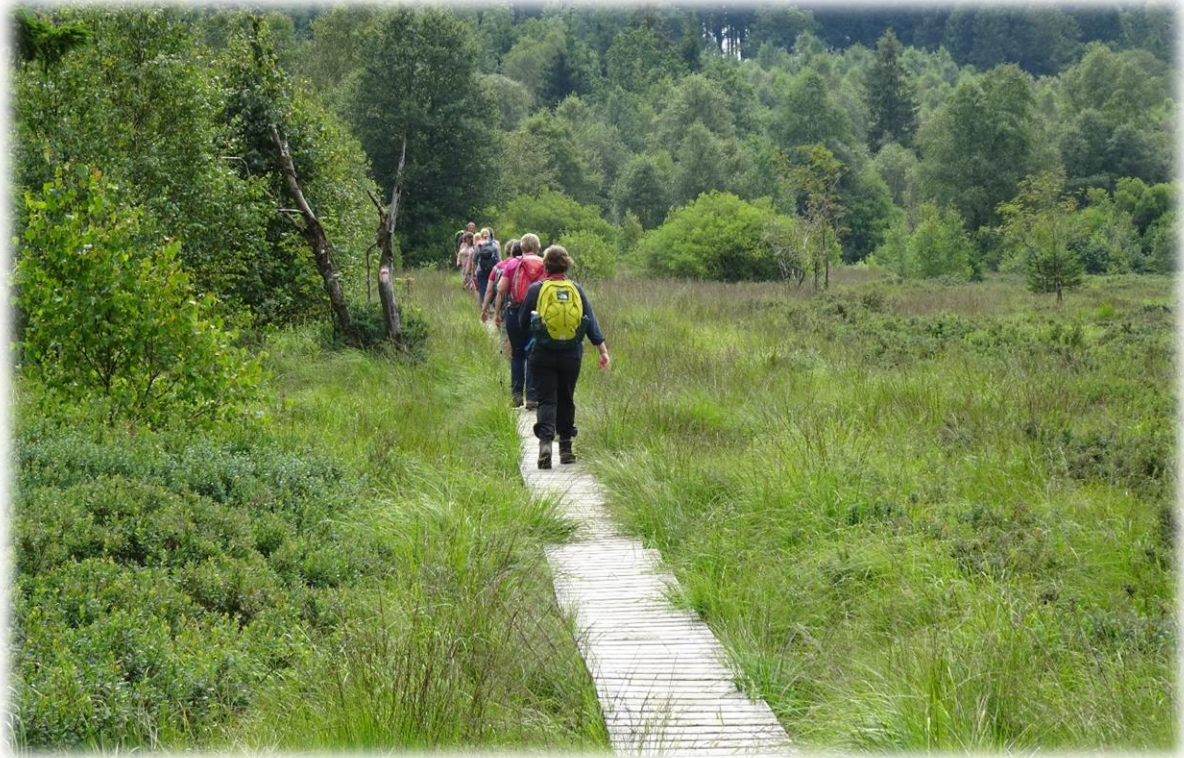
gebruikt om te stoken, 3 kg turf komt overeen met 1 kg steenkool. Turf steken gebeurde in de lente met een speciale spade. Er werden kanaaltjes gegraven om de putten te ontwateren. De blokken moesten drogen tot half augustus. Als je weet dat turf 1 à 1,5 mm per jaar aangroeit, dan is 1,20 meter turf van 1.200 jaar geleden.

Op de Hoge Venen zit 7 à 8 meter turf. Turf heeft een zeer goed conserverende werking. Als je wegzakt blijf je goed bewaard! In Denemarken is zo de “man van Tholund” bijna intact gebleven. Met de koolstof 14 methode hebben ze ontdekt dat hij uit het ijzertijdperk stamt.

In de maag vonden ze veel pitten, zaden en noten. Hij had een kap op zijn hoofd en een touw rond zijn nek dus vermoedelijk was hij een slaaf of is hij vermoord. Ook het meisje van Ellingen is goed bewaard gebleven zelfs met haar vlecht.

Voor het eerst in mijn leven zie ik een staartloze hagedis. Als een vijand van de hagedis het dier vastpakt bij zijn staart, kan de hagedis gewoon wegrennen door zich los te maken van

zijn staart. Net als mensen hebben hagedissen een wervelkolom. Deze loopt helemaal door tot in zijn staart. Dat noemen we staartwervels. Één van deze staartwervels is wat zwakker dan de rest. Door de staart op een bepaalde manier te bewegen, kan de hagedis zelf de zwakkere staartwervel breken. Alle spieren in de staart knijpen daarna samen zodat de aderen dicht geknepen worden en de hagedis daardoor weinig bloed verliest.

Omdat er in de afgeworpen staart zenuwen en spieren zitten die niet door de hersenen van de hagedis gestuurd worden, blijft de staart nog bewegen en wordt de vijand van de hagedis

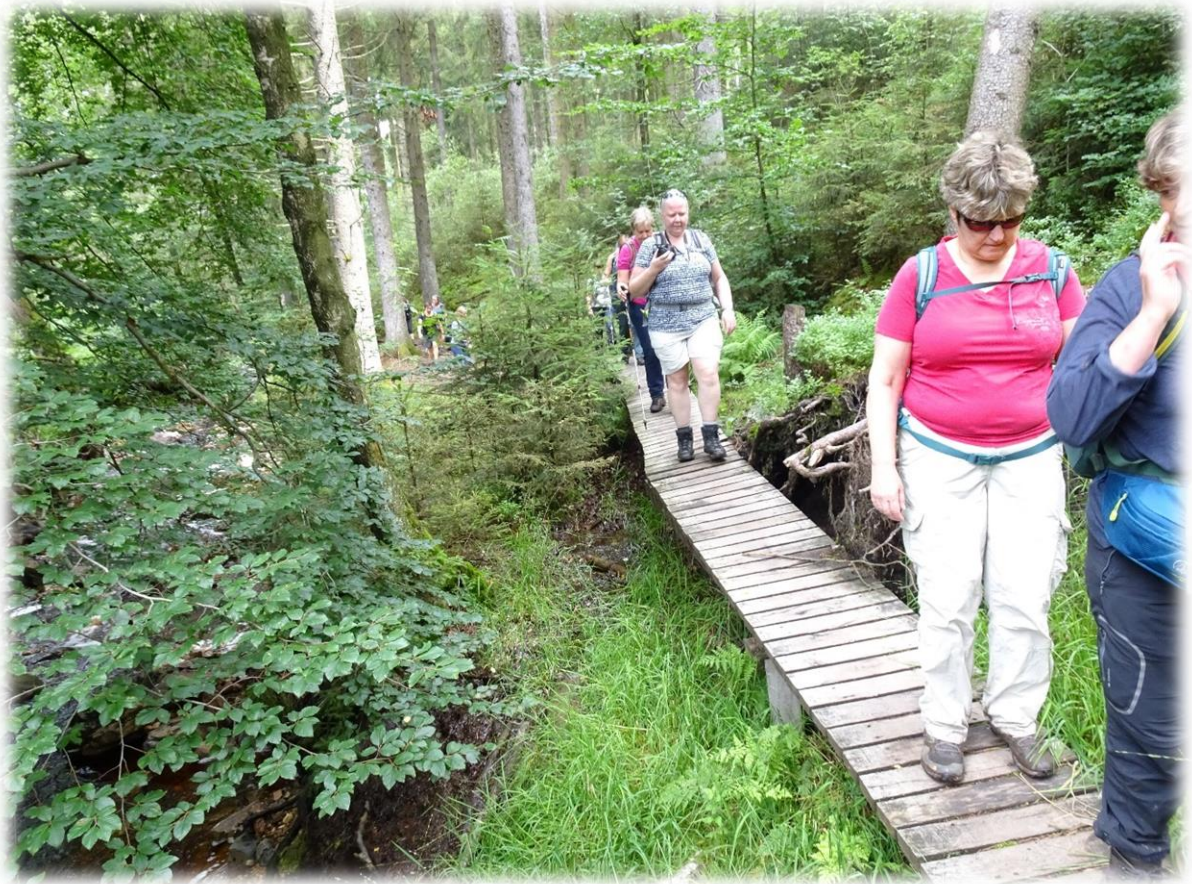
afgeleid. Zo kan de hagedis snel ontsnappen. De staart groeit daarna weer aan maar dat duurt tussen de 1 en 10 maanden.

Op de Hoge Venen grazen het ganse jaar door Schotse hooglandrunderen. Al hebben we er deze week geen enkele gezien. Tot 1849 waren de meeste Schotse hooglanders zwart van kleur. Het verhaal gaat dat in de jaren 1840 koningin Victoria een bezoek bracht aan de Schotse hooglanden en toen haar voorkeur uitsprak voor de rode dieren. Ze vond deze simpelweg mooier. Ze gaf het bevel om meer rode Hooglanders te fokken. Naast zwarte en

rode komen er ook blonde varianten voor. Een volwassen stier weegt 800 kilo en een koe 500 kilo. Schotse hooglanders kunnen tot achttien jaar oud worden.

De Trôs-Marets ontspringt in de Hoge Venen ten zuiden van de Baraque Michel, en mondt uit in de Warche. De Trôs-Marets dondert over slechts 6 km van 640 m hoogte naar 340 m

Op dit traject krijgen we af en toe te maken met een iets moeilijker terrein. Op deze plaatsen heeft men dan touwen of kabels vastgemaakt zodat de wandelaar enige steun kan zoeken. Die paar touwen of kabels kan men niet echt een Via Ferrata of een klettersteig noemen. De geschiedenis van de via ferrata's begint eigenlijk in de Italiaanse Dolomieten. Tijdens de

Eerste Wereldoorlog werd er in dit gebied, dat toen nog toebehoorde aan Oostenrijk, hevig gevochten tussen de Kaiserjäger (Oostenrijkse soldaten) en de Alpini (Italiaanse soldaten). Deze gevechten vonden veelal plaats in de bergen en beide partijen probeerden strategische posities in te nemen om van daaruit de vijand te verslaan.

Om soldaten en materieel op een zo veilig mogelijke manier te verplaatsen, werden er staalkabels in de bergwanden vastgemaakt. Later werden deze routes gebruikt voor recreatief gebruik. Klimmers gingen langs de staalkabels om bij klimroutes te komen die eerst moeilijk

te bereiken waren en ook bergwandelaars maakten er gebruik van om zo op plekken te komen die voorheen onbereikbaar bleven voor hun. Na de Tweede Wereldoorlog werd het aantal via ferrata's in de Dolomieten uitgebreid.

Na onze wandeling brengen we een bezoek aan het stadje Malmedy. Het stadje Malmedy is gevormd rond de kathedraal en kloostergebouwen.

Op 6 gedenkstenen staan alle namen van inwoners van Malmedy die omgekomen zijn tijdens de 1ste en de 2de Wereldoorlog.

Donderdag 5 augustus 2021

- Wandeling : Luswandeling rond de Stausee Bütgenbach
- Gebied : Bütgenbach
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 2,5 uur

Deze wandeling vertrekt van aan ons hotel. Hotel Du Lac is rustig gelegen net naast het meer al zijn er maar weinig kamers die zicht hebben op het meer omdat er hoge bomen rond het hotel staan.

Met een beperkte groep doen we vandaag de wandeling rond het meer van Bütgenbach. Het meer van Bütgenbach is een stuwmeer gelegen op de rivier de Warche. Het meer heeft een oppervlakte van 120 hectare.

In de herfst van 2003 liet men het meer bijna volledig leeglopen voor onderhoud aan de stuwdam. Dit onderhoud werd in 2004 uitgevoerd. Het meer werd in de loop van dat jaar opnieuw gevuld. De dam werd aangelegd van 1929 tot 1932, is 140 m lang en heeft een hoogte van 23 meter. De centrale kan jaarlijks ongeveer 2,2 miljoen kWh energie leveren en wordt uitgbaat door Electrabel.

De douglas pluimspirea staat nu in volle bloei. De bloemen staan in pluimen en steken op een steel boven het groene blad uit. De bloemen trekken vlinders en bijen aan.

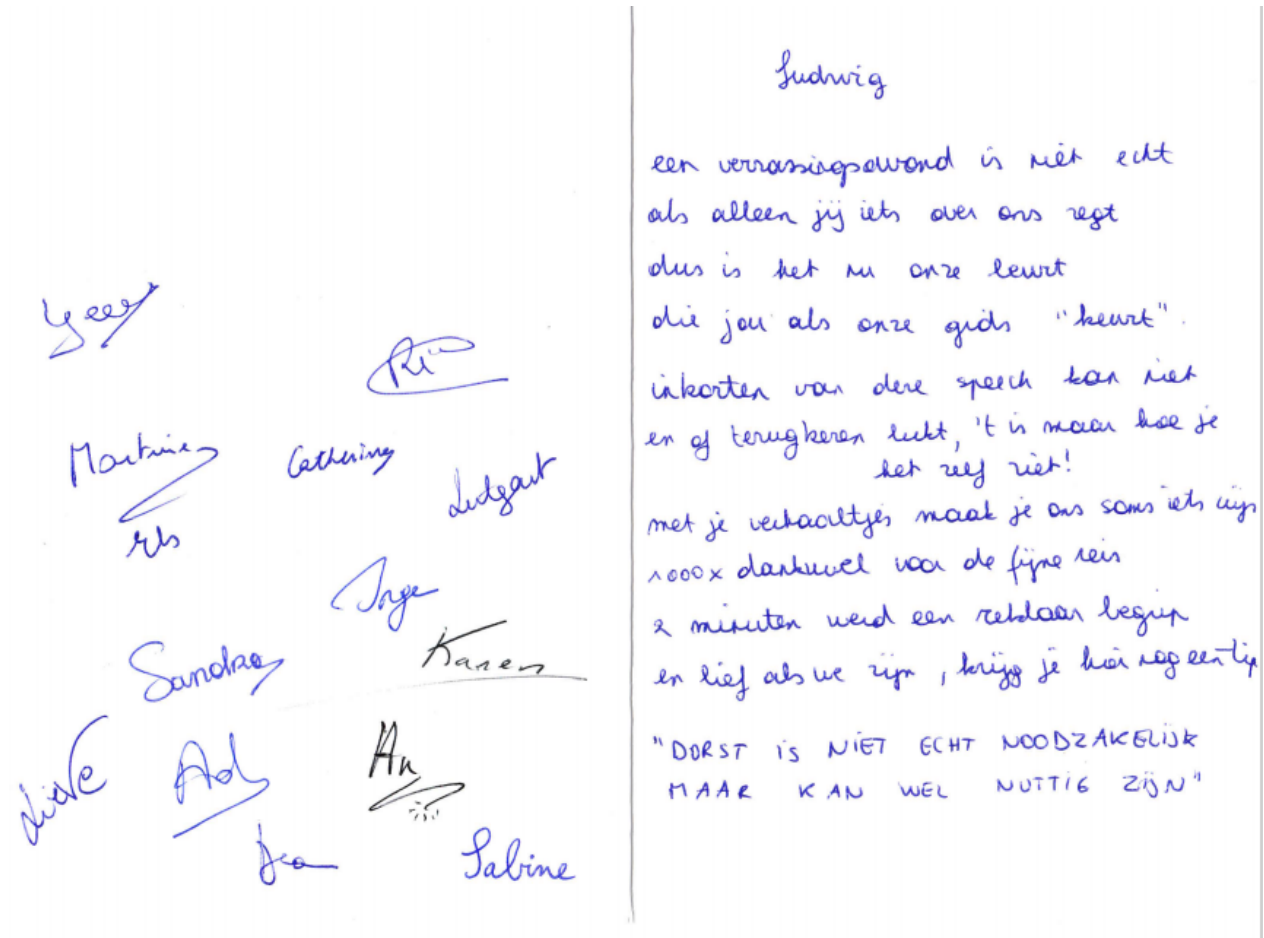
De grote stinkzwam komt met behulp van een eiertand uit een 3–6 cm grote knol die in de volksmond met heksen of duivelsei wordt aangeduid. Daaruit strekt zich in enkele uren de 10–20 cm lange poreuze en holle steel. De hoed van de paddenstoel is dan met een groene

slijmerige sporenlaag bedekt die een zeer penetrante geur verspreidt, zelfs tegen de wind in te ruiken. De stank trekt vliegen en kevers aan die voor de verspreiding van de sporen zorgen.

Wel, het was voor mij een eer om deze zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. Dank aan de groep voor de mooie geschenkjes en het kaartje. Die geschenkjes hadden niet echt hoeven maar het doet toch plezier.

De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwigdhaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere deelnemers.